

[Aksel Larsen.]

Grænse burde drages, og Folkeafstemningen i 1ste og 2den Zone viste dette med Tydelighed. Derfor blev denne Grænsedragning heller ikke anfægtet. Ja, der blev naturligvis drevet en Del Agitation imod den af Bevægelsen, som gik under Betegnelsen „Flensborg hjem“, og Venstrepartiet koketterede med denne Agitation, men efter at det havde skiftet om fra at være Oppositionsparti til at blive Regeringsparti, glemte det hurtigt sine varme Følelser og sin Kærlighed til „Flensborg hjem“-Bevægelsen og stillede sig paa Realiteternes, Danskernes og Danskhedens Grund; og det var godt, det gik saadan. Man skal ikke glemme, hvad der skete i 1920 og Kampen og Agitationen og Demonstrationerne i København og andre Steder for „Flensborg hjem“, for det lader jo til, at nu skal man begynde at gentage noget saadant.

Spørgsmaalet er: Har Forholdene virkelig grundlæggende forandret sig siden dengang eller siden 1933 eller siden 1944? Har de forandret sig saa grundlæggende, at der er Tale om et helt nyt Forhold mellem Danmark og Sydslesvig, at Grænsen ikke mere fra dansk Side kan betragtes som fastliggende, men at vi skal forsøge at trykke den ind og trykke den sydpaa, at vi kan sige som Stat at have særlige Interesser at varetage i Sydslesvig? Hvad angaar Spørgsmaalet om Befolkningens Nationalitet og om den geografiske Beliggenhed af den retfærdige Grænse, mener jeg, at der ikke er Grund til at antage nogen Forandring. Jeg kan ikke lade være med at benytte mig af selve de Tal, vi kender fra den danske Organisation i Sydslesvig. Den havde den 1. Januar 1946, altsaa mange Maaneder efter Tysklands Kapitulation, 12 000 Medlemmer. Nu har den 45 000 Medlemmer, foruden at et mig ubekendt Antal Tusinde har søgt om Optagelse. Altsaa en Medlems-tilgang paa 33 000 siden 1. Januar 1946.

Jeg erkender, at det er mig umuligt at tro, og selv Folk med den bedste Tro og de stærkeste Følelser kan ikke sige, de virkelig tror paa, at der skal være sket saadan et nationalt Mirakel, et saa kolossalt Stemningsomslag, saa at, medens der indtil 1. Januar 1946 kun var 12 000, der ønskede at bekende sig til Danskheden i Sydslesvig, skulde der nu være 45 000 eller endnu flere. Det maa være Konjunktur. Jeg siger ikke dermed, at det er Konjunktur altsammen. Naturligvis maatte Forholdene under tysk Regimente og især under tysk nazistisk Regimente bevirke, at mange, som egentlig var danske og vilde bekende

sig til Danskheden, hvis det var farefrit, hvis de ikke løb nogen statslig, politimæssig eller økonomisk Risiko derved, under de givne Omstændigheder ikke gjorde det eller ikke vovede det. Det maa man tage i Betragtning. En vis naturlig Vækst af Danskheden kunde forudses, altsaa Vækst i den tilkendegivne Danskhed, men ikke en Vækst af saadanne Dimensioner som nævnt. Forvirringen i Anledningen af Tysklands dybe Fald, det tyske Folks Lidelser, som Folket, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft rigtigt siger, kan takke sig selv for, Tanken om, hvad der venter Tyskland og tyske Statsborgere i Fremtiden, for det bliver en meget haard Tid, og Udsigten til at faa bedre og mildere Kaar, hvis man kommer under dansk Styre, kan altsammen medvirke til, at Folk finder deres paastaaede latente Danskhed frem, rent bortset fra, at man ikke kan udelukke — og det ønsker jeg at sige saa stærkt som muligt til Danskerne i Sydslesvig —, at mange, mange, der ikke alene ikke er Danskere, men Tyskere, og tillige ikke er Demokrater, men forbenede, indædte, hadefulde, forbryderiske Nazister, søger Ly inden for Danskhedens Organisationer eller i hvert Fald forsøger det, muligvis efter en hemmelig Partiparole, for ingen skal gaa og bilde sig selv ind, at hemmelige nazistiske Organisationer, der forsøger at holde Stumperne sammen, ikke eksisterer ogsaa i Sydslesvig.

Det er vist efterhaanden en almindelig bekendt Sag, selv om der ikke tales højt om det, at Sydslesvig var en af de Landsdele i Tyskland, hvor Hitler-Nazismen havde sin største Tilhængerskare i Forhold til Befolkningen allerede før Hitlers Magterobring. I Valgkredsen Slesvig stemte 70 pCt. af de stemmeafgivende Vælgere paa Hitler i 1932. Man skal ikke komme og fortælle mig, at nu er en antagelig Del endsige Flertallet af dem blevet Demokrater og Danskere. Der var en Del Danskere fra Konzentrationslejren Neuengamme, som kom ud at arbejde ved Husum ved Bygningen af „Der Friesenwall“, og som oplevede, naar de udtæredede og af-rakkede i deres elendige Klude blev drevet ud paa de lange Marcher til Arbejdsstedet, at Børnene i Bebyggelserne, de passerede, spyttede efter dem og raabte „Schweinhunde“. Man maa ikke komme og forlange af mig, at jeg skal tro, at de Børns Forældre pludselig er blevet Danskere og Demokrater.

Der er noget, der kaldor sig Det sydslesvigske Udvalg eller noget lignende, som har sit Hovedsæde i København, og som har sendt en Mængde Materiale ud. En af Lederne er, hvis jeg ikke tager fejl, Departementschef